TATUUM SONARIA

OVIDIU BUFNILĂ

TROP, vînzătorul-de-stele, se înfiinţă într-o bună dimineaţă pe strada noastră, era ziua în care se anunţase apariţia cometei Blao, lumea se întristase parcă, Trop îşi lăuda marfa trezindu-i pe somnoroşi, ferestrele se deschideau cu zgomot la trecerea lui, Polips, omul-sandwich umbla de colo-colo şi îndrăgostiţii îşi scriau pe cele două pancarte ale sale numele, asta le aducea de bună seamă ceva noroc, Trop îl opri pe Polips încercînd să-i vîndă ceva stele, fără greş, cei doi păreau rupţi dintr-o pictură de Faliali, nu-l ştiţi pe Faliali, ce păcat, v-ar fi pictat într-o manieră aparte, apoi aţi fi putut trăi în fiecare noapte într-o altă lume pe care, desigur, v-o doriţi înainte de culcare. Cometa Blao şi-a întîrziat apariţia, profesorul Goal ne explică pe îndelete mecanismul ei, ne făcu neştiutori şi ne afurisi, apoi plecă să-l întrebe pe Trop dacă stelele pe care tot umbla să le vîndă erau adevărate. În tot acest timp, Tatuum, călătorul-stelar, dormi, Fama, femeia fără trup, îl veghe şi într-un tîrziu ne anunţă trezirea lui, nu ne-a mai interesat atunci cometa Blao şi subit Polips, omul-sandwich, şi Trop, vînzătorul-de-stele, dispărură ca mai apoi să aflăm că, de fapt, ei făceau parte din visele lui Tatuum, ascultîndu-i povestea ne-a cuprins din nou tristeţea, anotimpurile se amestecară, călătorul stelar ne zîmbea şi ne povestea întîmplările de pe Lore, cînd cei de acolo, într-un exces de zel, se transformaseră în mici roiuri de planete care mai gravitează şi acum în jurul soarelui lor electric, Tatuum rîse şi cum rîdea ne-a cuprins şi pe noi rîsul, strada s-a risipit prin văzduh, soarele s-a închis şi îndrăzneţul Tatuum a adormit

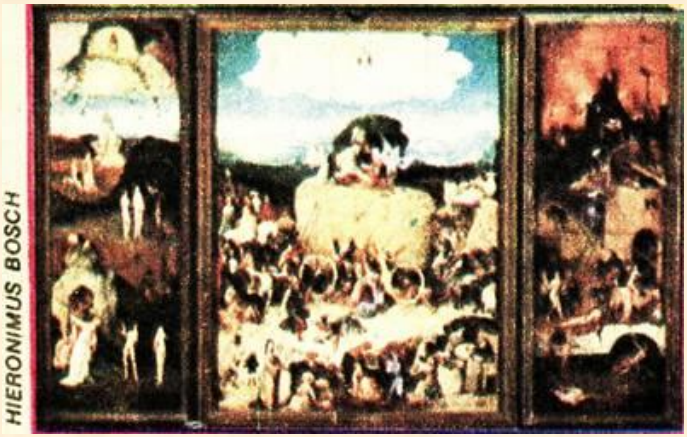

din nou visîndu-se mai departe, undeva pe ţărmul fierbinte al mării Lo...

Cînd, într-o dimineaţă de vineri, din zidurile casei lui Baltazar au început să crească flori de portocal, Mama Filoni a reuşit pentru prima oară să zboare fără aripi, pur şi simplu îşi agita braţele, o făcea în mod uniform, astfel încît îi puturăm asemui zborul cu cel ai unui pescăruş, Gargali, flaşnetarul, se oprise lîngă chioşcul de ziare şi-i povestea lui Balbus o istorie hazlie întîmplată de mult în Japonia, Hezal, frizerul-fără-foarfece, se aşezase pe un scăunel în faţa frizeriei sale şi privea încîntat soarele nostru electric, Jari-lăptarul îşi meşterea motocicleta fluierînd un tango şi nimic nu ne dădea de gîndit asupra lucrurilor ciudate care aveau să urmeze.

Apoi, de la o fereastră, ne strigă Damu-saxofonistul, era speriat de-a binelea şi obrajii i se umflaseră înroşiţi, părul îi era vîlvoi şi acesta fu primul semn. Am alergat cu toţii sus pe scări, înghesuindu-ne, plesnindu-ne în joacă pe spate, curioşi, flecari, înamoraţi de senzaţional.

Saxofonul lui Damu cînta de unul singur şi se simţea foarte bine, Damu îşi trecea mîinile prin păr, nervos, jumătate speriat, jumătate uimit, dintr-o dată muzicuţa lui Jari-lăptarul începu un marş vesel, un pahar de bere scoase un clinchet deşi nimeni nu-l atinsese, un etaj mai jos începu să răpăie o tobă, Gargali ne strigă din stradă că flaşneta lui cîntă şi ea de una singură şi că toate lucrurile o luară razna şi asta numirăm noi plini de bucurie Marele carnaval.

N-au întîrziat să apară măştile, focurile de artificii, dansurile nebune, apoi începu să se vorbească despre o gaură neagră prin care ar fi venit ceva sau cineva, ciudat, frumos, hazliu, o mulţime de sunete, fiinţe sonore, inteligente, vai, mi-am spus, e o prostie, am privit în jur, casele lor muzicale treceau printre noi, pantalonii mei îngînau un cîntec din copilărie, gardurile, pantofii, automobilele, becurile, şi aşa mal departe, cîntau, şuierau, rîdeau, sonarienii păreau paşnici, plini de farmec şi foarte grăbiţi să pătrundă într-alt univers, s-au rostogolit mai departe duşi de ecoul primului sunet de după bing-bang şi iată că eu, chiar acum, ies din această maşină de scris şi voi pluti o vreme prin camere, apoi pe fereastra larg deschisă amestecîndu-mă cu zgomotele străzii...